

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Špecializovaný trestný súd (Słowacja) w dniu 14 listopada 2018 r. – postępowanie karne przeciwko UL i VM**

**(Sprawa C-709/18)**

(2019/C 44/19)

Język postępowania: słowacki

**Sąd odsyłający**

Špecializovaný trestný súd

**Strony w postępowaniu głównym**

UL i VM

**Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy zasada domniemania niewinności, przewidziana w art. 3 i 4 w związku z motywem 16 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343<sup>(1)</sup> z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym, jest zachowana, jeżeli osoba współoskarżona, która we wspólnym postępowaniu na podstawie wniesionego aktu oskarżenia po otwarciu rozprawy zaprzeczy udziałowi w czynie lub czynach wymienionych w akcie oskarżenia oświadczeniem, że jest niewinna, a następnie sąd postanowieniem, które nie zawiera opisu czynu, jego kwalifikacji prawnej czy wniosku z oceny przeprowadzonej przez sąd, przyjmie oświadczenie innego współoskarżonego o tym, że jest winny popełnienia czynu lub któregoś z czynów wymienionych w akcie oskarżenia, czym ten ostatni zrzeka się prawa do przeprowadzenia postępowania dowodowego co do swojej winy, a następnie, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego na rozprawie, sąd rozstrzygnie w przedmiocie wniesionego aktu oskarżenia wspólnym wyrokiem?
  - 1.1) Czy postanowieniem o przyjęciu oświadczenia o winie jednego oskarżonego inna osoba oskarżona zaprzeczająca winie zostaje uznana winną, zanim jej wina zostanie wykazana w postępowaniu dowodowym? Czy takie postępowanie sądu jest zgodne z art. 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 2) Czy z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w którym ustanowione jest prawo do sprawiedliwego procesu i prawo każdego do tego, aby jego sprawa została rozpatrzona sprawiedliwie przez niezawisły i bezstronny sąd, jest zgodne procedowanie sądu we wspólnym postępowaniu w przedmiocie aktu oskarżenia wniesionego przeciwko więcej niż jednemu oskarżonemu, jeżeli ustawowy sędzia najpierw postanowieniem, które nie zawiera opisu czynu, jego kwalifikacji prawnej czy wniosku z oceny przeprowadzonej przez sąd, przyjmie oświadczenie o winie tych oskarżonych, którzy tym oświadczeniem zrzekli się prawa do przeprowadzenia kontryktoryjnego postępowania dowodowego w przedmiocie winy, a następnie, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego na rozprawie, ten sam ustawowy sędzia na podstawie wniesionego aktu oskarżenia wyda orzeczenie w sprawie wszystkich oskarżonych?
  - 2.1) Czy postanowienie o przyjęciu oświadczenia o winie daje powód do uzasadnionej wątpliwości co do bezstronności sędziego, który przyjął takie oświadczenie współoskarżonego, a ewentualne wyłączenie tego sędziego z postępowania karnego jest odpowiednim środkiem dla poszanowania zasady domniemania niewinności w rozumieniu art. 4 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym?

- 3) Czy są zachowane wartości równości i państwa prawa zgodnie z art. 2, zasada równości obywateli przed organem sądowym zgodnie z art. 9 i powszechna zasada Unii gwarantująca prawo każdego do tego, aby jego sprawa została rozpatrzona sprawiedliwie zgodnie z art. 6 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej podpisanego w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., w brzmieniu traktatu z Lizbony podpisanego w Lizbonie dnia 13 grudnia 2007 r., w przypadku gdy krajowy organ sądowy, od którego orzeczenia nie przysługuje środek prawny, rozstrzygnie w sprzeczności z ujednolicającym stanowiskiem, które ten organ sądowy przyjął na podstawie upoważnienia w ustawie krajowej do ujednolicania wykładni ustaw i innych powszechnie obowiązujących przepisów prawa, gdyż było to potrzebne w interesie usunięcia niejednolitości orzecznictwa i ponieważ jedna izba sądu najwyższego odstąpiła od poglądu prawnego zawartego w orzeczeniu innej izby sądu najwyższego?

<sup>(1)</sup> Dz.U. 2016, L 65, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof (Belgia)  
w dniu 22 listopada 2018 r. – Anton van Zantbeek VOF / Ministerraad**

**(Sprawa C-725/18)**

(2019/C 44/20)

Język postępowania: niderlandzki

**Sąd odsyłający**

Grondwettelijk Hof

**Strony w postępowaniu głównym**

Strona skarżąca: Anton van Zantbeek VOF

Strona przeciwna: Ministerraad

**Pytania prejudycjalne**

1. Czy art. 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 36 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu wprowadzającemu podatek od transakcji giełdowych w rozumieniu art. 120 i 126/2 Belgisch Wetboek diverse rechten en taksen (belgijskiego kodeksu różnych opłat i podatków), na skutek którego belgijski zleceniodawca jest zobowiązany do uiszczenia tego podatku w przypadku, gdy zawodowy pośrednik ma swoją siedzibę za granicą?
2. Czy art. 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 40 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu wprowadzającemu podatek od transakcji giełdowych w rozumieniu art. 120 i 126/2 Belgisch Wetboek diverse rechten en taksen, na skutek którego belgijski zleceniodawca jest zobowiązany do uiszczenia tego podatku w przypadku, gdy zawodowy pośrednik ma swoją siedzibę za granicą?
3. Czy w przypadku, gdyby na podstawie odpowiedzi udzielonej na pierwsze lub drugie pytanie prejudycjalne Grondwettelijk Hof doszedł do wniosku, że zaskarżone przepisy naruszają jedno lub więcej zobowiązań wynikających z wyżej wymienionych postanowień, mógłby on tymczasowo utrzymać w mocy skutki stosowania art. 120 i 126/2 Belgisch Wetboek diverse rechten en taksen w celu uniknięcia niepewności prawa i umożliwienia ustawodawcy doprowadzenia do ich zgodności z tymi zobowiązaniami?